

Tenim al davant dues generacions d'advocats que ens permeten examinar el panorama de l'advocacia al llarg d'aquest segle. Són en Simeó Miquel Peguera i el seu fill, en Simeó Miquel Roé, que des del despatx de Lleida treballen amb un ferm compromís per la justícia i el dret. El fundador del despatx té ara 80 anys. La seva trajectòria en el món de l'advocacia va molt lligada a fets històrics ocorreguts en el territori espanyol: **"Vaig començar la carrera a la Universitat Autònoma de Barcelona el curs 1935-1936. En aquells moments era l'única universitat de Catalunya amb estudis de dret. Cada professor no podia tenir més de 20 alumnes. L'adveniment de la guerra civil va provocar la interrupció dels estudis. La generació d'estudiants afectats per la guerra vam ser conscients que el temps durant el qual anàrem a classe l'havíem aprofitat. En acabar la guerra vam finalitzar els estudis presentant-nos als exàmens per lliure. A mi m'interessava tenir el títol aviat perquè havia de treballar. Haig de reconèixer que no vaig sortir de la facultat suficientment preparat. De fet, cap de nosaltres en va sortir, en part perquè no es feien pràctiques. Però, en canvi, després l'exercici de la carrera ens ha permès aprendre moltíssim, sobretot a través de la gent."** En aquells anys trenta encara no es parlava de la massificació de la professió: **"Quan vaig començar la carrera, a primer curs érem 59 estudiants. D'aquest grup de companys ni un volia fer oposicions per ser jutge, notari, registrador... Tots teníem clar que volíem ser advocats. Recordo que la mare em deia: 'Ja t'ho has pensat bé això d'estudiar una carrera que fa tanta gent?' A Lleida en aquell temps érem poquíssims advocats."** Al costat de la dilatada experiència d'aquest advocat professional emergeix la figura del seu fill Simeó. Evidentment, les seves són perspectives diferents: **"Quan preguntes als estudiants d'avui que comencen la carrera si desitgen exercir liberalment l'advocacia, pocs aixequen la mà. La formació de la universitat ha de ser bona i és del tot necessària. La societat demana bons tècnics i això s'ha d'aprendre a la carrera. De totes maneres, la pràctica diària t'ensenya a enfrontar-te amb valentia als casos que es presenten. Dels clients s'aprèn i no cal dir de cada cas. Apareixen lleis noves constantment. La millor forma d'estudiar-la és aplicant-les, és llavors quan les aprens de veritat."**

La nova tendència pel que fa a estructures de despatxos està arribant al nostre país. Despatxos multidisciplinaris, integrats per nombrosos professionals de l'advocacia especialitzats, s'enfronten al despatx tradicional: **"El gran canvi està arribant. Els clients també són conscients d'aquesta evolució i es nota en el que demanen. Això marca una època. Ara es demanen professionals especialitzats en diferents camps."** Els nostres convidats consideren que els lleidatans han confiat sempre en els advocats de la zona sense necessitat de desplaçar-se a Barcelona. En Simeó Miquel pare ens comenta que **"vaig ser un dels dos primers advocats de Lleida que es va donar d'alta a Barcelona. Mai m'han faltat assumptes de gent important de Lleida."** En tot cas, el seu fill indica que **"la gent que visita un advocat de Barcelona és fonamentalment perquè busca l'especialista que a Lleida encara no es troba. A Barcelona hi ha molts professionals que només toquen una especialitat."** El despatx, que comparteixen amb Carles Alaman i altres advocats és multidisciplinari, encara que té una especial dedicació als temes de dret administratiu. D'altra

banda, els bufets pateixen un procés evolutiu que requereix l'adaptació als nous temps. Les noves tecnologies, per exemple, s'han introduït en el funcionament quotidià de la professió. En Simeó pare no ha perdut el tren d'aquestes tecnologies i comenta: **"Sense l'ordinador no podria fer res"** Els jutjats de la capital del Segrià són segurament dels pocs de Catalunya on sembla que les coses funcionen correctament: **"Però no hem d'oblidar que encara es podrien millorar certs aspectes. Els plets duren entre set mesos i un any, depenent dels jutges que hi ha i del ritme de treball de cadascun dels jutjats"** explica en Simeó fill. I afegeix **"la qualitat dels jutges ha baixat molt els últims anys. Hi ha hagut una crisi en la preparació d'aquest col·lectiu i es nota en la qualitat tècnica de les sentències."** En aquest sentit, el seu pare indica que **"sempre he pensat que el sistema d'elecció dels jutges a Anglaterra és admirable. Els candidats acostumen a ser advocats que no són de primera fila. No es proposen els advocats de primer rang perquè l'exercici de la judicatura no els suposi una pèrdua d'ingressos."** En Simeó fill completa aquest tema dient que **"per a un advocat com jo que fa anys que exerceixo seria difícil adoptar la posició neutral del jutge. M'he acostumat a ser parcial. Prendre partit és més estimulant. Per altra banda, encara no estic prou d'acord amb la llei com per col·locar-me en situació d'haver d'aplicar-la. La llei en alguns casos em continua semblant injusta i sent advocat puc mirar de sortejar-la."**

En Simeó pare és de la mateixa opinió sobre la injustícia de determinades lleis: **"M'he passat la vida exercint contra lleis que em semblaven injustes. Sobretot em refereixo a les de l'època franquista. En un moment determinat vaig ser l'únic advocat que defensava gent als consells de guerra i als tribunals d'ordre públic."** Ell és un advocat de reconeguda posició antifranquista a Lleida: **"Vaig viure la repressió que hi va haver del 1939 al 1959. Va ser terrible. Aquestes coses no s'obliden, com tampoc que vaig ser cridat més d'una vegada pel governador civil. Sempre jugava a una sola carta. Com que coneixia la llei, sabia fins on podia arribar."** Va ser precisament en aquest període de la seva vida quan en Simeó afirma que **"m'he sentit més feliç exercint la meua professió. Actuava d'advocat en els consells de guerra i als tribunals portant els assumptes de franc. Era una forma de contribuir a l'acabament de la prova del franquisme. He tingut la satisfacció de ser correspost per la gent que defensava. Jo feia política antifranquista des d'una posició clarament anticomunista."** Des d'una altre punt de mira, el seu fill recorda l'actuació dels jutges a les darreries del règim de Franco: **"De vegades et trobaves jutges franquistes que tenien una certa mala consciència. Per justificar-se, en ocasions, els advocats rebíem un tracte sorprenentment deferent."** Segurament en Simeó ha heretat la necessitat de treballar per a l'assoliment de la plena democràcia participant en casos relacionats amb el tema de la transició i actuant en assumptes que l'han portat fins al Tribunal d'Estrasburg.

Abans d'acomiar-los ens parlen de la seva família. En Simeó pare té al seu costat la Pepita, la seva gran col·laboradora al llarg de tota una vida, i dos fills, dels quals ja coneixem en Simeó. En Jordi, també llicenciat en dret, és funcionari. En Simeó fill ens parla de la M. Carme, la seva dona, i dels seus fills, en Simeó i en Roger.

“Els clients són conscients que està arribant un gran canvi en les estructures dels despatxos i es nota en el que demanen”

Simeó Miquel Roé i Simeó Miquel Peguera - Lleida (Segrià)